

Arrest

nr. 75 536 van 21 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke
Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 14 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 mei 2011 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEMEERSSEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 mei 2011 wordt verzoekster aangetroffen in België tijdens een controle op de Thalys-trein richting Brussel. Er wordt een verslag opgesteld door de politie. Het Brits paspoort dat verzoekster voorlegt, blijkt vals te zijn.

Verzoekster verklaart B.K. te heten en van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, geboren op 1 december 1991.

Op 30 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de

grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, aan verzoekster ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing.

Op 7 juni 2011 stuurt verzoeksters raadsman een schrijven waarin wordt verklaard dat verzoekster de Ghanese nationaliteit heeft en geboren is op 1 december 1995.

Op 14 juni 2011 wordt een fiche niet-begeleide minderjarige opgesteld en overgemaakt aan de Dienst Voogdij van de Federale Overheidsdienst Justitie met de vraag om een medisch onderzoek te laten uitvoeren.

De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“REDENEN VAN DE BESLISSING :

-artikel 7, eerste lid. 1 ; verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten:

de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

- artikel 1, eerste lid, 3 ; wordt door de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid of M. D. attaché, geacht de openbare orde.

Op heterdaad betrapt: Betrokkene is op heterdaad betrapt voor gebruik van een ongeldig identiteitsdocument;

PV nr BR.21.CE.(...) van de federale politie van Eurostar.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Griekenland, Oostenrijk, Nederland, Portugal, Spanje , Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland, Denemarken, Mand, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta (1), om de volgende reden:

-Betrokkene kan met haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken.

-Gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor gebruik van een ongeldig identiteitsdocument, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Met de toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn (haar) terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ter terechtzitting deelt de raadsvrouw van verzoekende partij mee dat aan verzoekster een voogd was toegewezen, dat verzoekster is vrijgelaten en dat zij sindsdien is verdwenen. De raadsvrouw deelt vervolgens mee dat zij “zonder instructies” is.

De Raad merkt op dat uit het feit dat de raadsvrouw van de verzoekende partij op zeker ogenblik meedeelt zonder instructies te zijn niet *ipso facto* kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door een gebrek aan voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar beroep nadien niet meer over het rehtens vereist actueel belang zou beschikken; dat geen enkel beginsel of bepaling er een verzoekende partij toe verplicht onafgebroken gebruik te maken van de diensten van een raadsvrouw; dat diezelfde raadsvrouw bovendien ter terechtzitting de verzoekende partij heeft vertegenwoordigd. In de mate verwerende partij een exceptie van gebrek aan belang opwerpt, wordt de exceptie aldus verworpen (RvS 29 december 2006, nr. 166.330).

2.2. In de mate dat de vordering gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving, moet worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Artikel 71 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de vreemdeling die onderworpen is aan een dergelijke maatregel van vrijheidsberoving tegen deze beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vrijheidsberoving in overeenstemming is met de wet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enig middel voert verzoekster de schending aan van de programmawet van 24 december 2002 betreffende de voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, van de artikelen 37, 40 en 41 van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en bepaalde andere vreemdelingen, van de rechten van het kind, van artikel 22bis van de Grondwet en van het algemeen rechtsbeginsel van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster wijst erop dat zij slechts 15 jaar is en dat haar een voogd moet worden toegewezen. Bovendien mag een niet-begeleide minderjarige niet worden opgesloten in een gesloten centrum. Zij legt de nadruk op de noodzaak haar een voogd toe te wijzen en niet langer vast te houden in een gesloten centrum aangezien dit niet in het belang is van de rechten van het kind en indruist tegen alle hogervermelde bepalingen.

3.2 Ter terechtzitting wijst verzoeksters raadsvrouw op de vrijlating van verzoekster en de toewijzing van een voogd conform de hogervermelde wetgeving. De raadsvrouw van verwerende partij bevestigt deze informatie.

Waar verzoekster in haar middel wijst op haar minderjarigheid en de noodzaak haar een voogd toe te wijzen en onmiddellijk vrij te laten, kan verzoekster uit haar grieven geen voordeel meer halen, zodat het middel onontvankelijk is bij gebrek aan belang.

Het enig middel is onontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN